

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FS

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sentencja

Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że pełne wykonanie decyzji o wydaleniu obywatela Unii z terytorium przyjmującego państwa członkowskiego wydanej na podstawie tego przepisu z tego względu, że obywatelowi Unii nie przysługuje już prawo do czasowego pobytu na tym terytorium na mocy tej dyrektywy, nie następuje poprzez samo fizyczne opuszczenie przez wspomnianego obywatela Unii tego terytorium w terminie dobrowolnego wyjazdu wyznaczonym we wspomnianej decyzji. Aby skorzystać z nowego prawa pobytu na podstawie art. 6 ust. 1 wspomnianej dyrektywy na tym samym terytorium, obywatel Unii, wobec którego wydano taką decyzję o wydaleniu, powinien nie tylko fizycznie opuścić terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, lecz również zakończyć pobyt na tym terytorium w sposób rzeczywisty i skuteczny, tak aby przy okazji jego powrotu na wspomniane terytorium nie można było uznać, że jego pobyt stanowi w rzeczywistości ciągłość z jego poprzednim pobytem na tym samym terytorium. Do sądu odsyłającego należy sprawdzenie, czy ma to miejsce, przy uwzględnieniu wszystkich konkretnych okoliczności charakteryzujących szczególną sytuację zainteresowanego obywatela Unii. Jeżeli z takiego sprawdzenia wynika, że obywatel Unii nie zakończył czasowego pobytu na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego w sposób rzeczywisty i skuteczny, to państwo członkowskie nie jest zobowiązane do wydania nowej decyzji o wydaleniu na podstawie tych samych okoliczności faktycznych, które doprowadziły do decyzji o wydaleniu wydanej już wobec tego obywatela Unii, lecz może oprzeć się na tej ostatniej decyzji w celu zobowiązania go do opuszczenia swojego terytorium.

(¹) Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 czerwca 2021 r. – Boliwariańska Republika Wenezueli / Rada Unii Europejskiej
(Sprawa C-872/19 P) (¹)

[Odwołanie – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Wenezueli – Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez państwo trzecie – Dopuszczalność – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Legitymacja procesowa czynna – Przesłanka, zgodnie z którą środek będący przedmiotem skargi musi dotyczyć skarżącego bezpośrednio – Pojęcie „osoby prawnej” – Interes prawny – Akt o charakterze regulacyjnym niewymagający przyjęcia środków wykonawczych]

(2021/C 320/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Boliwariańska Republika Wenezueli (przedstawiciele: L. Giuliano i F. Di Gianni, avvocati)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: P. Mahnič i A. Antoniadis, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 września 2019 r., Wenezuela / Rada (T- 65/18, EU:T:2019:649), zostaje uchylony w zakresie, w jakim odrzuca on skargę Boliwariańskiej Republiki Wenezueli o stwierdzenie nieważności art. 2, 3, 6 i 7 rozporządzenia Rady (UE) 2017/2063 z dnia 13 listopada 2017 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli..

- 2) Skarga zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej w celu wydania orzeczenia co do istoty sprawy.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 45 z 10.2.2020

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 czerwca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen – Niemcy) – DB Netz AG / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-12/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Transport kolejowy – Międzynarodowe kolejowe korytarze towarowe – Rozporządzenie (UE) nr 913/2010 – Artykuł 13 ust. 1 – Utworzenie punktu kompleksowej obsługi dla każdego korytarza towarowego – Artykuł 14 – Charakter ogólnych ram przewidzianych do celów alokacji zdolności przepustowej infrastruktury w korytarzu towarowym ustanowionych przez radę wykonawczą – Artykuł 20 – Organy regulacyjne – Dyrektywa 2012/34/UE – Artykuł 27 – Procedura składania wniosków o przyznanie zdolności przepustowej infrastruktury – Rola zarządców infrastruktury – Artykuły 56 i 57 – Funkcje organu regulacyjnego i współpraca między organami regulacyjnymi]

(2021/C 320/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DB Netz AG

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

- 1) Artykuł 13 ust. 1, art. 14 ust. 9 i art. 18 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 913/2010 z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskiej sieci kolejowej ukierunkowanej na konkurencyjny transport towarowy oraz art. 27 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego w związku z pkt 3 lit. a) załącznika IV do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zdefiniowany w art. 3 pkt 2 wspomnianej dyrektywy zarządca infrastruktury jest organem właściwym do wydania, w ramach regulaminu sieci krajowej, przepisów mających zastosowanie do procedury składania wniosków o przyznanie zdolności przepustowej infrastruktury, w tym w zakresie wyłącznego korzystania z określonego elektronicznego systemu rezerwacji, w punkcie kompleksowej obsługi przewidzianym w tym art. 13 ust. 1.
- 2) Kontrola dokonywana przez krajowy organ regulacyjny przepisów dotyczących procedury składania wniosków o przyznanie zdolności przepustowej infrastruktury w punkcie kompleksowej obsługi przewidzianych w regulaminie sieci powinna być prowadzona zgodnie z przepisami art. 20 rozporządzenia nr 913/2010, a przepisy te należy interpretować w ten sposób, że organ regulacyjny państwa członkowskiego nie może sprzeciwić się tym przepisom bez wywiązania się z obowiązków współpracy, które wynikają z tego art. 20, a w szczególności bez skonsultowania się z organami regulacyjnymi pozostałych państw członkowskich uczestniczących w danym korytarzu towarowym w celu przyjęcia w miarę możliwości wspólnego sposobu postępowania.